

som kommer nærmest til, hvad man nu vil hævde som i den Grad i sin Orden og fornøftmæssigt, at man er nærved at falde det absurd, naar Andre modsigende Berettigelsen af denne Fordring. — Betydningen af den Udtalelse, der fra min Side fremkom paa Regjeringens Begne, var — saa forekommer det mig — saa let at forstaa, at der ikke skulde behøves den ærede Ordførers Skarpsindighed for at udfinde, hvad der var den sande Mening deraf. Naar den ærede Ordfører i selve Sagens Interesse meget varmt advarede imod at gjøre den foreliggende Sag til et Opløsnings-spørgsmaal, eller med andre Ord at rette dette Spørgsmaal til Valgerne, vil jeg antage, at den ærede Ordfører i Virkeligheden nærde en saadan Interesse for denne Sag, at hans Raad var velment, ogsaa overfor en Regjering, som vistnok i Øvrigt ikke særlig kan glæde sig ved hans Sympathi. Regjeringen har imidlertid allerede fra denne Samlings Begyndelse angivet sit Standpunkt ligeoverfor denne Sag med en saadan Bestemthed og Klarhed, at det kun kan forundre mig, naar der endnu har kunnet være Skygge af Tvivl om, paa hvilken Maade Regjeringen vil betragte et saadant Svar paa dens Forslag, der — man maa bortforklare Meningen, som man vil — i Virkeligheden kun kan siges at være en bestemt Afvisning deraf. Jeg tror fuldkommen rigtigt at have angivet, hvori Dissenspunkterne mellem dette Things Flertal og Regjeringen i Virkeligheden bestaa. Den ærede Ordfører mente, at der var en anden, dybere Uoverensstemmelse mellem Regjeringsforslaget og det, Flertallet her havde vedtaget, end den, jeg havde udviklet, og han betegnede denne Uoverensstemmelse derved, at det af Regjeringen foreslaaede kun var en Begyndelse til noget Større og Mere, hvormod Flertallets Forslag var noget Afsluttet. Naar man imidlertid vil se ganske roligt paa disse to Forslag, tror jeg ikke, man kan komme til noget andet Resultat, end at Regjeringen ærligt og aabent har udtalt, at de af den foreslaaede Foranstaltninger sandsynligvis og forstandigvis maa have en saadan Fortsættelse, hvormod der, hvad Flertallets Forslag angaar, Intet er udtalt om, hvad der nødvendigt hører til for at supplere det, naar det blot skal blive noget, der kan ligne et Landsforsvar. Forskjellen ligger altsaa i Virkeligheden ikke imellem de to Forslag, men kun imellem den Maade, hvorpaa Forslagene ere bleve bragte frem. Jeg vil gjentage, at det, der for mig staa som det, der, gjør det absolut umuligt ikke alene at modtage Flertallets Forslag, men ogsaa at søge en Uoverenskomst paa dette Grundlag, er, at Flertallet aldeles ikke vil bevilge noget til den Foranstaltning, hvorpaa Regjeringen for sit Vedkommende lægger den største Vægt, og dernæst, at Flertallet gjør Sværtsættelsen af disse forskellige Foranstaltninger afhængig af et Vilkaar, hvis Fulbyrdelse hverken Flertallet eller Regjeringen raader for, med andre Ord, gjør

Sværtsættelsen i allerhøieste Grad usikker. Selv om Regjeringen i lignende Grad som det ærede Flertal var en Beundrer af den nye Stat — ny i alleregentligste Forstand, da Ingen kjender denne Formue- og Indkomstskat —, hvilket Regjeringen vistelig ikke kan mistænkes for at være, vil jeg spørge: Hvad garanterer Regjeringen for at kunne føre den igjennem? Hvad garanterer altsaa Regjeringen for at faae selve Forsvarsforanstaltningerne, naar den modtager dem paa dette maaste umulige Vilkaar? Jeg hævder, at Betingelsen er uimodtagelig, naar man som Regjeringen i Virkeligheden vil Forsvarsforanstaltninger, og vil have dem strax. — Den ærede Ordfører har fundet en vis Tilfredsstillelse ved at tro at kunne paaapege Uoverensstemmelser af større Betydning mellem Regjeringen, Landstingets Flertal og Folkethingets Mindretal; men jeg vil dog henstille til den ærede Ordførers egen Overveelse, om disse Uoverensstemmelser mellem dem, der vistelig ville Foranstaltningerne og ville dem strax, ere større end Uoverensstemmelserne mellem dem, der i dette Dødblik staa som Regjeringens Modstandere? Hæve vi ikke nylig hørt flere af dem, hvis Stemmer give disse Modstandere Flertal, udtale sig for, at det Fornøftigste er, aldeles Intet at gjøre? Er dette den Ænighed, det ærede Flertal roser sig af? Den ærede Ordfører fandt ogsaa, som det forekom mig, en Tilfredsstillelse i gjentagne Gange at komme ind paa, at der i Virkeligheden vilde være en Uoverensstemmelse mellem Flertallets Vilkaar og det Vilkaar, som Mindretallet her havde tilbudt, navnlig naar Mindretallets Vilkaaret havde været udformet saaledes, som den ærede Ordfører angav, eller med andre Ord, at der, naar Mindretallets Tilbud var gaaet ud paa, at der til Hjælp til Udredelsen af disse Udgifter skulde betales en Indkomstskat efter Reglerne i Loven af 1870, vilde have været Uoverensstemmelse imellem disse to Vilkaar. Ja, dersom det at betale en ny Skat er det Væsentlige, dersom det er det, der egentlig betegner Ægtheden, har den ærede Ordfører Ret; men dersom det Væsentlige ved Vilkaaret er, hvorvidt det hindrer eller ikke hinder Foranstaltningens Gjennemførelse, har den ærede Ordfører fuldstændig Ret; thi i det ene Tilfælde, i det Tilfælde, Mindretallet har antydet, vilde man komme til at betale en Skat efter Regler, som ere givne, og altsaa vilde Foranstaltningen kunne iværksættes, trods dette Vilkaar, hvormod der i Flertallets Vilkaar netop ligger en stor Uvisshed, ja, jeg vil sige, en sandsynlig Umulighed for at komme til at iværksætte selve Forsvarsforanstaltningerne. Jeg tror dog ikke, at jeg ved dette Forsvar for Mindretallets Tilbud paadrager mig nogen Mistanke om, at jeg særlig skulde sympatisere dermed. — Den ærede Ordfører advarede i sin velmente Sver for Forsvarsagens Fremme i sin velmente Sver for Forsvarsagens Fremme særlig Regjeringen imod at tabe noget af den kostbare Tid, ved at følge den Vej, hvorpaa Ordfø-